

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Egy szép napon a férj – megbecsült kutatóintézeti vezető – közölte feleségével, hogy változtatniuk kell életmódjukon. Eddig elviseltem – mondta –, hogy te azért, hogy az egyetemi karriered töretlenül íveljen felfelé, a háztartás és gyerekeink gondozása mellett tudományos fokozatot szereztél annak árán, hogy én erősen besegítettem itthon. Így természetesen nem haladhattam úgy a kutatómunkámban, ahogy kellett volna. De ez így nem mehet tovább. Nem azért kötöttem házasságot, hogy a konyhában tölthessem a szabad időmet, sőt, a munkám rovására mosogassak és takarítsak. Neked se megoldás az, hogy fél kézzel a bölcstől ringatod, fél kézzel meg a disszertációdát írod. Felesége értetlenül nézett rá. Mit gondolsz – kérdezte –, mit tegyünk? Van valamilyen elgondolásod? Döntenünk kell – válaszolta a férj –, melyikünkől lesz tudós, melyikünk lesz a család gondozója!

Sok házaspár szembesül korunkban ilyen, vagy hasonló gondokkal. Régebben ez a probléma nem volt általános. Az emberek nagy többsége a hagyományokat követve akarta berendezni családi életét, ezt érezte természetesnek. A társadalmi elvárások is összhangban voltak a kialakult hagyományos férfi és női szereppel, az apai és anyai hivatás hagyományos értelmezésével, a házasság és a család intézményéről vallott hagyományos felfogással. Ezek a hagyományok a Bibliában gyökeredznek (Ter, 2,24;). A II. Vatikáni Zsinat így tanít erről: „Maga Isten a szerzője a házasságnak, mely különböző javakkal és célokkal rendelkezik, s ezek igen nagy jelentőségűek az emberi nem fönnymaradása, az egyes családtagok személyes fejlődése és örök sorsa, s magának a családnak és az egész társadalomnak méltósága, biztonsága, békéje és jóléte szempontjából. ... Így tehát a férfi és a nő, akik a házassági szövetség révén »már nem két test, hanem csak egy« (Mt 19,6), személyük és tevékenységük bensőséges kapcsolatában egymás kölcsönös segítségére és szolgálatára vannak, egységüket átéli és egyre szilárdabban magukénak érzik. Ez a bensőséges egység, mint két személy kölcsönös ajándékozása és a gyermekek java megkívánja a házastársak teljes hűségét, és sürgeti fölbonthatatlan egységüket.” (GS 48)

Mondjatok példát baráti, rokoni, ismerősi körből olyan házaspárookra, akik mindketten szép és példás családi élet mellett tiszteletre méltó karriert futottak be!

A Teremtő elgondolásai alapján kialakult hagyományok és a társadalmi elvárások közötti összhang napjainkra megbomlott, és egyre távolabb kerül egymáshoz. Ferenc pápa Evangélium Gaudium (Az evangélium öröme) c. apostoli buzdításában felhívja a figyelmet arra, hogy noha hatalmas a haladás a tudományban és technikában, az egészségügyben és a kommunikáció területén, az emberek mindennapos bizonytalanságban élnek, terjednek bizonyos betegségek, sokak szívében elhatalmasodik a félelem és a reménytelenség, még az úgynevezett gazdag országokban is; kialszik az életöröm, növekszik a tisztelet hiánya, az egyenlőtlenség és az erőszak. Mindezzel együtt jár, hogy az emberi kapcsolatok, így a családi kapcsolatok is törékennyé, bizonytalanná váltak. Minthogy pedig a család a társadalom alapsejtje, az a hely, ahol meg lehet tanulni a különbözőségben való együttélést, az egymáshoz tartozást, és ahol a szülők a maguk kultúráját adják gyermekeiknek tovább, mindez nem csak a családok, hanem a társadalom széteséséhez is vezet. (vö. EG 52, 66)

Soroljatok fel olyan tudományos „eredményeket”, társadalmi, kulturális tényezőket, amelyek a család kárára vannak, és ezen keresztül rombolják a társadalmat! Milyen hatással vannak az emberi kapcsolatok a társadalmi kohézióra?

A házassági szövetség, amelyet a Teremtő alapított, és amely a házastársi szeretet és élet bensőséges közössége, a férfi és a nő visszavonhatatlan személyes beleegyezése által jön létre. Szabadon, önként, feltétel nélkül és visszavonhatatlanul kölcsönösen egymásnak ajándékozzák magukat, és kölcsönösen elfogadják egymást. Ebben az elajándékozottságban teljesednek ki. A minden transzcendenciát elutasító individualizmus és erkölcsi relativizmus ezzel szemben azt sugallja, hogy az egyén java előbbre való, mint a közjó, hogy az emberi méltóság tiszteletben tartása mindenkinek a saját megítélésére van bízva. Ennek a szemléletnek köszönhető, hogy mai társadalmunk élhetlenné és életképtelenné kezd válni. Mennyire igaznak bizonyul Jézus szava: „Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti, megmenti azt.” (Lk 17, 33)

Ferenc pápa mondta idén Szent Valentin püspök ünnepén, febr. 14-én, amikor Szent Péter téren jegyespárokkal találkozott: „A házasságon bizony mindennap dolgozni kell, mondhatni kézműves munkáról van szó, aranyművességről, hiszen a férjnek az a feladata, hogy feleségét egyre érettebb nővé tegye, a feleségnek pedig az a feladata, hogy férjét egyre érettebb férfivá tegye. Növekedni emberségben is, mint férfi és mint nő. És ez köztetek megy végbe. Ezt hívják közös növekedésnek. Nem az égből pottyan az ötletekbe! Az Úr megáldja, de a ti kezetek munkája, abból származik, hogy miként viselkedtek, milyen életmódot folytattok, hogyan szeretitek egymást. Úgy élni, hogy együtt növekedjünk! Mindig úgy cselekedj, hogy a másik növekedjen. Dolgozzatok ezen! És így – nem tudom – lehet, hogy egy nap sétáltok majd falutok utcáján, az emberek pedig összesúgnak mögöttetek: »Nézd, milyen szép asszony, milyen erős!« »Amilyen férje van, érthető!« Rólad pedig: »Nézd, micsoda férfi!« »Amilyen felesége van, nem csoda!« Erről van szó! Együtt kell növekednetek, mindkettőtöknek a másik növekedését kell segítenie. Gyermekeiteknek pedig ez lesz az öröksége: olyan apukájuk és anyukájuk volt, akik együtt növekedtek, az egyik a másikat érettebb férfivá és érettebb nővé tette!”

Szüleitek, nagyszüleitek hogyan egyeztették össze családi és munkahelyi kötelezettségeiket, ambícióikat? Milyen segítség várható ebben a munkahelyektől, munkaadóktól?

Igazad van – mondta a bevezetésben említett házaspárból a feleség –, ez így nem mehet tovább. Sodródunk, a különféle kötelezettségek között őrlődünk, és nem látjuk, hogy így mire fogunk jutni. Azt azonban látjuk, hogy válságba jutottunk, és ha ez így megy tovább, válságba kerül a házasságunk is. Arra pedig nem számíthatunk, hogy rövidesen olyan új munkaügyi szabályok és szociális intézkedések lépnek életbe, amelyek egy csapásra megoldják a problémát. Azt gondolom, hogy a mi problémánkat nekünk kell megoldanunk. Először is keressük meg együtt, hogy Isten milyen utat jelölt ki számunkra, mit vár tőlünk, hogyan tudjuk megvalósítani azt az elképzelést, amit teremtésünkkel megálmodott, és hogyan tudunk egymásnak segíteni abban, hogy valóra váltsuk Isten álmát. Arról meg vagyok győződve, hogy Isten egymásnak szánt bennünket, és azt akarja, hogy egymást boldoggá tegyünk. Ezen az úton kegyelméből megindultunk. Most arra kérjük: adja tudtunkra, hogy Ő mit vár tőlünk. Ne a saját elképzelésünket akarjuk mindenáron megvalósítani, hanem Isten akaratát. Ő nem fog cserbenhagyni minket. Figyeljünk Rá, és meg fogja adni a szükséges kegyelmeket. Nélküle úgysem juthatunk semmire. A pár perccel ezelőtt még oly indulatos férj átölelte feleségét, és halkán csak annyit mondott: Bocsáss meg, rossz napom volt, fáradt és ingerült voltam. Eddig is naponta tapasztalhattuk, hogy Isten velünk van, hát hogyan találunk meg egységben Vele minden problémánkra a megoldást?

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke